

MET PASEN NAAR HUIS

door P.A. de ROVER

„De laatste gang, Kees!” roept Dirk Dijk, schipper van de Goede Hoop, vanaf de achterplecht.

„t Wordt tijd!” schreeuwt de hoge stem van Kees, het knechtje, dat bij de fok staat. „k Ben dwars doornat!”

Dirk weet het wel. Kees heeft het niet gemakkelijk gehad. De hele dag heeft een halve storm uit het West-noordwesten gewaaid. Toen Dirk vanmorgen onder zeil ging, heeft hij de grote reef in fok en zeil gelegd. Er was moed voor nodig om met een diepgeladen schuit met zo'n bonk wind de rivier af te gaan klappen. Dirk bezat moed. Van zijn tiende jaar af had hij bij zijn vader gevaren. En die had hem niet ontzien. „Een goeie schipper zeilt, al gaat t onder water door,” was zijn gezegde.

t Was er wel van langs gegaan vandaag. Zo nu en dan had t water in het gangboord gestaan en in brede wolken wit buiswater was het over de kop van de schuit gevlogen. En maar aldoor was de schuit door het woelige water gestoven, gestuurd door de sterke wil van de jonge, sterke schipper daar achter het roer.

De laatste gang! Kort onder de Zuidenwal zet Dirk met de ganse kracht van zijn sterke lichaam het roer om. Kees ziet het. De kop van de schuit gehoorzaamt onmiddellijk. Kees ziet ook de spitse kop van die sleepboot, die Fiat, komen. De boot, met maar twee geladen rijnen er achter, loopt hard op.

„Ga je er nog voor heen?” roept hij aan Dirk, terwijl hij de fok vasthoudt aan het want.

„Ja, t kan nog wel!” roept deze terug. „Even langer vasthouden de fok!”

Met een fraaie bocht gaat de kop van het kleine schuitje om. Het tuig klappert wild. Ah! De wind grijpt eerst de fok. Als een woedende, jonge hond met nijdig schuddende kop, probeert hij het ding los te rukken. Maar het lukt niet, geen denken aan. Het lukt pas, als Kees het wil.

Midden in een venijnige hoos water, die over de kop striemt, laat Kees de fokkeschoot los, die met een felle reng vastloopt tegen t andere boord.

Ziezo, nu ligt de schuit gereed om naar de overkant te schieten. De wind grijpt in t volle tuig, de schuit leunt op zij, krijgt dan gang. Enkele korte golven worden door de harde, stompe kop kapotgebotst. Een grotere, met grimmig witte kuif, valt aan. De schuit trilt even van de schok. Maar kapot moet de golf, die ook. Ze moeten allemaal kapot, aan splinters door de onverzettelijke wil van die kerel daar aan het roer. Die kerel, in wiens gezicht iedere rimpel strak staat nu, wiens smalle lippen op elkaar getrokken zijn. Zijn vuisten omklemmen de helmstok. En voor de laatste maal jaagt de geladen schuit door het bewogen water.

De Fiat is nu vlakbij gekomen. Zijn kop is snijdend scherp. De twee kluisgaten daarvoor aan weerskanten kijken als toornige ogen. t Is of hij dat kleine schuitje, dat fiere, dappere ding, dat dwars voor hem heen als een lachende, overmoedige jongen oversteekt, doormidden snijden wil. Dat ding spot met die sterke sleper. Maar de schipper daar achter aan het roer heeft zijn kans berekend.

Gespannen staat Kees voorop. O, t lijkt of die gemene toornige Fiat zijn prooi zal grijpen, of... maar dan... ah, dan buigt de kop van het schuitje iets af, alsof het opzij springen wil voor de aanval; een enkele duw tegen de helmstok doet het ding voller, sneller lopen en met een fraaie bocht stuift het om die scherpe sleepbootkop, dwars door het golven-geweld heen. De Fiat buigt de kop af als een groet aan zoveel koelbloedigheid en schippersdurf.

„Tjonge, wat een mooie gang,” zegt Kees, die bij Dirk achterop is komen staan.

Dirks trekken ontspannen zich. Hij glimlacht even. „Zo is t zeilen mooi jō,” zegt hij dan. „D'r moet wat te vechten zijn op t water.”

***

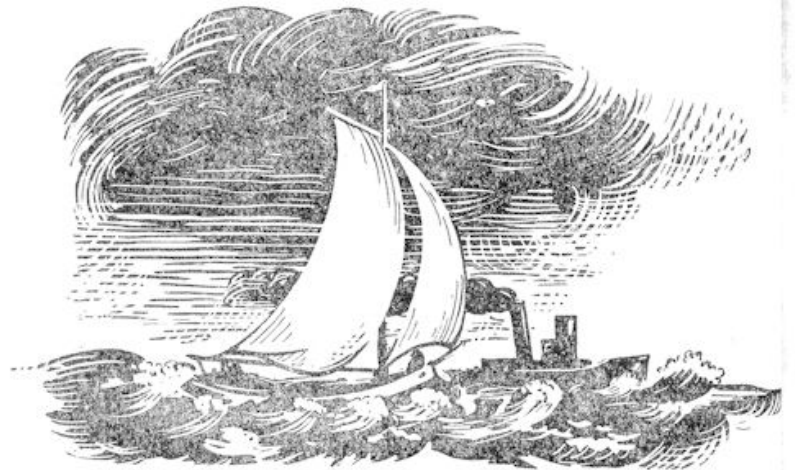
Er is vreugde in Kees. t Is een paar dagen voor Pasen. De Paas-dagen zal hij thuis zijn bij Moeder. Kees' vader leeft niet meer.

Met Pasen thuis? De gehele dag heeft de wind geloerd op het kleine knechtje, daar voorop het dappere schuitje „De Goede Hoop”. Hij heeft hem niet weg kunnen blazen van de voorplecht. Zijn golven hebben hem niet weg kunnen slaan. Nu is het schuitje bijna achter veilige krib. Zal hij t nog eens proberen. Misschien dat het nu gelukt. Kees is stijf geworden van de natte kou.

Daar komt weer een windvlaag. Hij valt in t zeil met zulk een kracht dat de schuit opeens gevaarlijk schuin overhelt.

Kees ziet die vlaag niet komen. Hij kijkt naar de wal, die wenkt. Nog even, dan zijn ze er. Nog even... of?

Maar wat is dat opeens? t Is of de vaste plecht waarop hij staat wegwijkt. Hij wankelt. Hij wil de fokkeschoot grijpen, maar zijn handen slaan wild in de wind. En dan... daar gaat hij, o, daar gaat hij; hij glijdt van de plecht, dan een hevige

klap tegen zijn hoofd, dan... moordend bruisst het water om hem heen... Hij moet zwemmen, slaan met zijn armen en benen, hij mag niet verdrinken, het mag niet. Maar zijn benen zijn zo stijf en zijn armen en 't is of hij naar beneden getrokken wordt. Maar dat mag niet, zwemmen moet hij, zwemmen... maar zijn hoofd...

Dan... verstilt het razen om hem. Dan is het of hij nog even een lichtflits ziet, dan wordt het donker om hem en in hem...

***

Als het donker weer wijkt, ziet hij zich in een kleine kamer. Hij ligt op bed en bij hem staat moeder. En daar op de stoel zit de schipper, Dirk Dijk.

O, hij is dus toch gered. Even is er verwondering in hem, alsof hij uit een ver, mooi land weerkeert.

Moeder buigt zich over hem heen. „Kees,” zegt ze, en in dit ene woord ligt de ganse liefde van haar moederhart.

„Kees, niet verdronken. Hoe is het? Heb je pijn?”

Moeder ziet de smartelijke trek op zijn gezicht.

„Mijn hoofd,” klaagt Kees. Dan, iets levendiger: „Hoe komt het, dat ik niet verdronken ben?”

Dirk Dijk staat op. Hij neemt

Kees' hand en zegt: „Je mocht toch niet verdrinken, kerel. Ik heb het tuig laten vallen, ben in de roeiboet gesprongen en heb naar je gedoken, net zolang tot ik je vond...”

„Oh,” zucht Kees. Dan zweeft zijn geest weer ver weg...

***

't Is enkele dagen later. 't Gaat niet goed met Kees. Zijn jonge leven strijdt wanhopig tegen de naderende dood: een strijd, die dit jonge leven zal moeten verliezen. Hij is bijna doorlopend bewusteloos. Soms komt hij even bij, dan zinkt hij weer weg in het onbekende.

Kijk, hij slaat de ogen op. Er trekken rimpels samen boven zijn ogen, alsof hij iets zoekt in zijn herinnering, iets, dat zich moeilijk vinden laat. Dan vraagt hij moeilijk:

„Welke dag is het vandaag?”

„Het is Zondag, Kees, Paas-Zondag.”

„Pasen, Dan is Jezus opgestaan. Ook voor mij, moeder?”

Ook voor jou, Kees.”

„Pasen,” mompelt hij, „Pasen.” Dan moet ik naar huis... Met Pasen moet ik thuis zijn.”

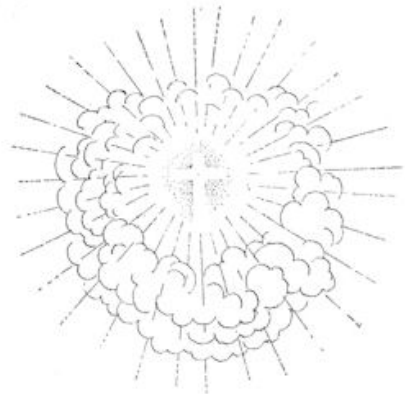
„Je gaat naar huis, Kees,” zegt moeder en haar stem weent...

Kees hoort het niet meer. Het korte ogenblik, het laatste ogenblik van herkennen op aarde is voorbij.

O kijk, wat wordt het nu licht in hem. En kijk, daar is een poort, waaruit al maar licht stroomt, wonderlijk licht... En dan... dan komt uit dat licht een Man getreden. Kees kent die Man: de Heere Jezus. Hij ziet Kees aan met vriendelijke ogen; Hij reikt hem de hand en zegt: „Kom maar.”

Dan gaan ze samen door de lichtpoort. Langs rijen van zingende engelen gaan ze tot waar een grote troon staat. Ook rondom de troon zijn vele engelen en een van hen geeft hem een palmtak en ook hij moet zingen, zingen... Het is louter vreugde, louter geluk in hem en op eens weet hij, dat deze vreugde duren zal tot in eeuwigheid...

Zo is Kees met Pasen naar huis gegaan...

De uitslag van de opstelwedstrijd

Beste jongens en meisjes,

Dat is een karwei geweest, om 85 opstellen door te lezen, te corrigeren en te waarderen.

Elk van de jury-leden is er een dikke dag druk mee geweest. Ieder van ons gaf voor elk opstel 3 cijfers; voor taal, stijl en inhoud. Daarvan werd dan weer het gemiddelde genomen enz. Jullie zien dus wel, dat we heel secuur te werk zijn gegaan. Vijf waren er, die er een kiekje bij hadden ingesloten... Die vijf hebben helaas geen prijs gekregen. Maar hun kiekjes hopen we in een volgend nummer op te nemen met vermelding van hun namen. We vonden drie prijzen wat weinig en daarom hebben we de Neerbosch' Uitgeverij vriendelijk gevraagd nog wat troostprijzen beschikbaar te stellen. Dat lukte. We kregen er nog 5.

En hier zijn nu de gelukkigen:

1e Prijs: Truus de Fonkert, Irenestraat 4, Barendrecht; 2e Prijs: Piet Koeling, Eemster 328, Dwingelo; 3e Prijs: Sari Bestebreurtje, Graaf Florisweg 92, Gouda.

En de troostprijzen zijn voor:

1. Hans Knutz, Dorpstraat 145, Nigtevecht (post Weesp); 2. Nellie v. d. Ridder-slag, W. v. Mechelenstraat 1, Amersfoort; 3. Joh. Diemer, H. W. Mesdagstraat 70, Groningen; 4. Tiny Neerken, Langewijk 356, Dedemsvaart; 5. Nelly Heyboer, Scheveningselaan 150, Kijkduin (post Loosduinen).

De winnaars hartelijk gefeliciteerd! Het opstel van Truus de Fonkert wordt in een volgend nummer van ons blad opgenomen.

N. W. VAN DIEMEN DE JEL
A. WILDEMAN
P. DE ZEEUW J.Gzn.